

Imaórák

25.

*Jöjjetek énhozzám mindnyájan,
akik megfáradtatok...*

2022. szeptember

...Most csendre vágyom - de magamban is,
hol gondolatoknak már zaja nincs.

Kérdéseimet is csendre intem;
halk, szelíd hangot keresek éppen.

A találkozás csendjére vágyom:
a Mindenható, hogy rám találjon...

Árvai Emil: Most csendre vágyom

Ajánlás:

A nyári szünidő, a szabadság ideje a pihenés, a kikapcsolódás, a feltöltődés időszak a életünkben. Mindennapos rohanásunkban – különösen is életkorunkban előre haladva – bizony sokszor érezzük, hogy elfáradtunk.

Jó, ha a pihenésünk aktív, vagyis olyan dolgokkal is tudunk foglalkozni, amiben év közben hiányt szenvedünk. Mindenképpen hasznos és fontos, ha a lelkünkkel, Isten-kapcsolatunkkal is törődünk ilyenkor. Hiszen igazi felüdülést csak Jézusnál találhatunk.

Augusztusi imaórákon a kikapcsolódás, pihenés e vonatkozásáról elmélkedünk, hogyan is tudnánk közelebb kerülni Őhozzá. Milyen külső és belső akadályokat kell figyelembe vennünk, elhárítanunk.

Plébániai füzetek

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Szeptemberben a nyári szünidő, szabadság után visszaáll a szokásos menetrendünk, hajszolnak újra mindennapi teendőink. Pörgünk, nyüzsgünk, mint általában...

Vannak sokan, akiknek a pihenésre adatott pár napot sem sikerül jól kihasználni. Valahova, valamiért mindig sietnek, fontoskodnak, nem tudják elengedni halaszthatatlannak gondolt dolgaikat...

Egészségünk megőrzéséhez nagyfokú tudatosság, elszánás, akarat is szükséges. Mentális egészségünk állapota elárulja, hogyan éljük mindennapjainkat. Elsodor a hajszoló korszellem, vagy értékrendünk a helyén van, és be tudjuk osztani, – megőrizni, erősíteni – testi-lelki erőforrásainkat.

Augusztusi imaórákon az elfáradásunkról, a pihenésről lelki értelemben gondolkodtunk. Jézus tanítása ezen a téren is útmutató a Transzcendenssel kapcsolatot kereső ember számára.

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.08.19. - 23:20

2022. szeptember

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok!

Imaóra – 2022. augusztus

Forró nyári este gyűltünk össze a plébánia udvarán, egy kicsit megpihenni, lelkileg is felfrissülni. Andor atya köszöntötte a megjelenteket és bevezető gondolataival indult imaóránk:

Szeretettel köszöntök mindenkit imaóránkon, a Mária Rádió hallgatóit is! Kapcsolódjanak be és elmélkedjenek velünk!

A témánk a szabadság helyes eltöltése. Bizonyára sokunknak sikerült elmenni valahova nyaralni, ha másképp nem, akkor talán léleken. De a legfontosabb a nyaralásban is – mindig mondom a gyerekeknek – a legnagyobb lehetőség ilyenkor, hogy a reggeli és esti imát begyakoroljuk, hogy készség-szinten tudjuk majd ezt azután megtenni. Hát, nem mindig sikerül...

A nyár veszélyes, mert könnyen szét tud esni az ember. Magamról tudom, hogy kisgyerekkoromban nem egyszer annyit tévéztem, hogy már zúgott a fejem tőle. Imádkozunk, hogy gyermekeink is valóban találjanak olyan szórakozást is, ami lelkileg építi őket, és ne csak a mobillal zsbibasszák agyukat. Imádkozunk ezért, és vigyázzunk arra, nehogy mi is fogságába kerüljünk a számítógépnek, mert időseknél, fiataloknál, középkorúaknál is ez egy veszély lehet.

Életünkben a nyár az az időszak, amikor egy kis pihenésre, kikapcsolódásra is sort tudunk keríteni. Hiszen általában az év nagyobb részében bőben van hajtás. Felbolydult világunk nagy tempót diktál. Pedig már a Teremtéstörténet is arra tanít, hogy a hetedik napon pihenni kell – az Úr is megpihent. Az Újszövetségben is több helyen olvashatjuk, hogy Jézus elvonult tanítványaival, pihenésre hívta, vezette, biztatta őket. Úgy vagyunk tehát megalkotva, hogy életünknek ritmusa legyen, a munkálkodás és a pihenés váltogassák egymást. Egyik sem mehet a másik rovására, ha testi-lelki egészségünket meg akarjuk őrizni. Márpedig szeretnénk!

A kikapcsolódás, a pihenés azt jelenti, hogy valami mást csinálunk, mint a mindennapokban. Ha foglalkozásunk szerint sok fizikai munkát végzünk, akkor a szabadságunk idején érdemes az ellazulás, a konkrét pihenés mellett a szellemiekkel töltekezni. Ha meg évközben az agyunk van túlterhelve, nagyon jót tesz egy kis kertészkedés, kirándulás, sport. Mindenki tudja ezt saját életére vonatkozóan.

Valóban, időnként fáradtnak érezzük magunkat. Ez nemcsak fizikai elfáradást, sőt, talán túlnyomó többségében inkább szellemi kifáradást, elcsüggedést, elcsigázottságot jelent, amire a külső körülmények alapos okot is szolgáltatnak manapság.

Mai imaórákon a fáradtságunkról gondolkodunk, de közben Jézus szavaira gondolunk: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik terheket hordoztok, én felüdítelek titeket.” Mert igazi felüdülést, feltöltődést Ónélküle nem találunk. Szükségünk van Rá, nekünk Krisztus kell! Énekeljünk:

**||:A világnak Krisztus kell! A világnak Krisztus kell!
A világnak kellesz te is, mivel te Krisztushoz tartozol! :||
Emlékezz! Emlékezz, te Krisztushoz tartozol!**

Elfáradásunk fő oka a felpörgetett életünk. Mindenhol ott akarunk lenni, mindent meg szeretnénk valósítani, elérni, és egy nagy hajsza, versenyfutás lesz az egész életünk. De belül valami másra vágyunk...

Boda Magdolna: Egyszer így lenne jó

Jó lenne egyszer olyan természetességgel ébredni, ahogy a nap csúszik fel az égre, óvatosan bontogatva ki a világot.

Hogy álmosan kitántorogva a konyhába, a kávé illata jó reggelt kívánjon.

Hogy a dolgainkban ne legyünk éhesek önmagunkra

és a megszokottság ne törjön ránk.

Hogy ne kelljen autónk, bérletünk, határidőnaplónk, bankkártyánk, karóránk...

Hogy cipőt se kelljen húzni és senki se csodálkozzon ránk.

Jó lenne egyszer közel engedni a csodát...

vándorolni hatalmas mezőkön és megállni egy elárvult vadrózsabokornál,

nem elvárva a mező zöldjét,

a virágok színét, illatát,

a szirmok bársonyát.

Csak állni a szépség előtt, egy idegen őszinte kíváncsiságával, készen új értelmet adni a fogalmaknak,

és kötni új barátságot a világgal és magunkkal,

és nem válogatni, csokorba kötözgetni a dolgokat elvárt szabályok szerint,

és eldobni minden nem a kupacunkba valót.

Úgy tenni, mint kisgyerek, aki a föltört dió héját nem dobja el, hanem vízreereszti, mint kis hajót és ámulva csodálja a víz komoly sodrását.

...

Jó lenne egyszer a másnap gondja nélkül pihenni térni,
hogy ne bizseregjen bennünk a lekéssett, elmulasztott dolgok pokla,
hogy, ahogy a pók fordul hálójába, jóllakottan
bújjunk az éjszaka csendjébe...
végre kinyújtózva önmagunkban.
Egyszer így lenne jó.

A felpörgetett felnőtti létforma ráragad a gyermekeinkre is. Sokszor épp a szülők hajszolják bele őket a sokféle különórába, szakkörökre, – és az még a jobb eset, ha egy kis sport is bekerül ebbe a válogatásba – az iskolai kötelezettségek mellé. Persze, hogy a gyerekek is elfáradnak a tanév végére. Nekik is szükségük van egy kis ellazulásra:

Dsida Jenő: Mosolygó, fáradt kívánság

Jó volna ilyen édes-álmoson
ráfeküdni egy habszínű felhőre,
amíg az égen lopva átoson.

Leejtett kézzel, becsukott szemekkel
aludni rajta, lengve ringatózni
acélkék este, bíborfényű reggel.

Felejtve lenne minden lomha kín,
álmot súgna illatosan ágyam:
vattás-pihés hab, lengő grenadin.

És az Isten sem nézne rám haraggal,
csak mosolyogva suttozná a szélben:
Szegény eltévedt, fáradt kicsi angyal.

Isten mindig irgalommal tekint ránk, talán csóválja is a fejét – rohangálásunkat látva. Ő vár minket, segít a feltöltődésben. A szentmisék, a csendes szentségimádások – a templomban töltött időnk kifejezetten a feltöltődésünket szolgálják. Énekeljünk erről:

***Uram, jó nekünk itt lenni, a Te szent hajlékodban.
Veled egyesülhet lelkünk, itt az oltártitokban.
Érünk dobog itt szent szíved, mely bűnünkben is szeret,
Uram, jó nekünk itt lenni, hőn szeretni itt lehet.***

*Uram, jó nekünk itt lenni, hol kegyelmed várva vár,
Hová mindig visszatérünk, szíved mindig nyitva áll.
Bármily messze tévelyedtünk, nagy irgalmad ránk talál,
Uram, jó nekünk itt lenni, hol szívünk nyugtot talál.*

*Uram, jó nekünk itt lenni, érdemünk bár oly kevés,
Könnyű lesz itt életterhünk, és édes a szenvedés.
Szívünket ha megérinti szent kegyelmed balzsama,
Uram, jó nekünk itt lenni, nem hagyunk el már soha!*

A világ zaja körülölel bennünket, szinte rabláncon tart. Én ide sorolom az értelmetlen, végtelen fecsegést (zuhatag szájú emberek – ahogy egyik Áprily Lajos versben olvastuk), a zenének nem nevezhető, halláskárosodást okozó dübörgést, amit mellettünk elhaladó autókból, vagy a fiatalok fülhallgatóiból mi is élvezhetünk, a tv csatornákból dőlő verbális és vizuális környezetszennyezést – meg még sok minden hasonlót. Nagy áldás, ha valahol egy csendes zugra találunk. Találni fogunk, ha igazán keressük!

Tandori Éva: A Csönd Szigete vár

A Csönd Szigete az én kis otthonom.
Itt béke van! Jöjj el, ha elfáradtál nagyon.
Itt elkerülheted a rohanó világ zaját,
és elfeledheted az idő vad rohamát.

Itt nem kérdez senki, hát nem kell, hogy felelj,
és nem kell, hogy jó légy, hogy modorra ügyelj.
Az sem kell, hogy köszönj, csak jöjj be, és pihenj!
Hogy erőd legyen küzdeni, ha már muszáj, hogy menj.

Az Élet egy küzdőtér, hol vad harcok dúlnak,
hol döntő szerepe van minden órának és napnak.
S tán még a perced sem lehet egészen a Tiéd!
Föl kell áldoznod azt is; a túlélés tüzén.

Nem érsz rá Szeretni! Virágot nevelni,
s ha gyermeked kérdez, nincs időd felelni.
Mindennapi harcod foggal-körömmel vívod,
jöjj hát ide pihenni, ha már végképp nem bírod.

Itt nincs Idő, nincs Harc, s nincs Hatalom,
Itt a Csend lépdél körötted puha lábakon.
Itt szabad sírni, és szabad semmit sem tenni,
Itt szabad csak úgy egyszerűen,
EMBERNEK LENNI!

Úgy gondolom, sokan vágyunk eme sziget után! De ez a sziget nem valahol a világ végén van, hanem itt belül kell keresni. Könnyebben rátalálunk, ha például Teréz anya imájával és szándékával kezdjük a napunkat, napjainkat. Imádkozzunk:

Eljöttem Hozzád, Jézus, hogy érintésedet fogadjam, mielőtt megkezdem a napot. Pihentesd meg tekinteted tekintetemben, segíts, hogy munkámat barátságod biztonságának tudatában végezhessem. Töltsd be gondolataimat, hogy kitartsak a lárma sivatagában is, engedd, hogy áldott sugaraid beragyogják elmém rejtett zugait, és adj nekem erőt azokért, akiknek szükségük van rám.

Kalkuttai Szent Teréz

Sok embertársunk életében a reménytelen helyzet, a megoldhatatlannak látszó dolgok, gondok az elfáradásnak az okozói. Mi magunk is - ha nem is fizikai, de lelki terheket hurcolunk, amit nem tudunk lerakni.

Sík Sándor: Mint egy fáradt csiga

Mint egy fáradt csiga
Verejtékezve hordja börtönét,
Évetlen évek óta hordod
Fojtó csigaházad, a gondot.

Nem is te őt: már téged ő cipel,
Magadnál ötvenszer nagyobb,
Erőlködő csepp hangyaférget;
Zihál a melled és csuklik a térded.

Belégubózol, mint egy sunyi sün,
Tüskepáncélod szétmered.
Jaj, kívül-belül gyilkos köpeny ez;
Kívül riaszt, belül vérig sebez.

De most az Isten egy napot,
Egy lélegzetvevős napot,
Embernek valót, engedett, -
Siess, hajítsd le terhedet!

Hajítsd le, aztán vedd fel újra,
Ne bánd, ha még a lábad reszket:
Vedd fel, de úgy vedd, mint Simon,
A cirénei, a keresztet.

Ha terheinket az Úrnak ajánljuk, Jézus keresztjének a tövébe lerakjuk, másokért felajánljuk, akkor az Úr megmutatja az értelmét. Mert így a terheinket maga Jézus segít majd hordozni.

Említettem, hogy életünkben, – ahogy az egész teremtett világban – ritmikusan változnak, ismétlődnek a dolgok. Márai Sándor ezt tömörebben, érthetőbben fogalmazta meg, mint ahogy én el tudnám mondani.

Márai Sándor: Az élet ritmusáról

Mindig váltani az élet ritmusát. Tudatosan és figyelmesen cserélni munkát és pihenést, koplalást és bőséget, józanságot és mámort, igen, még gondot és örömet is; tudatosan felállani az élet terített asztala mellől, mikor legjobban esik a bőség, tudatosan bekapcsolni gondokat és feladatokat, melyeknek nevelő erejük van. Nem elbízni magad semmiféle helyzetben. Mindennek alján az isteni gondolat van, a szellem, mely kormányozza a világot: s ez a szellem nem tűr semmiféle magabiztos kedvtelést, önhitt elégedettséget, pislogó és lusta kielégülést. Mindig alakulni s változtatni, odasimulni és áldozni valamit, mindig adni, amikor kapsz, mindig továbbadni, amit szereztél, így vagy úgy... Csak nem „biztonságban” élni. Mindig várni a vihart és a tűzvészt. S ha beköszönt a vihar és a tűzvész, nem csodálkozni és nem sopánkodni. Nyugodtan mondani: „Itt van.” S oltani és védekezni.

Füves könyv

Isten az életünk eseményeivel, történéseivel, a világban működő ritmussal önmaga felé akar terelgetni bennünket. Évközi rohanásunkban ezt talán kevésbé vesszük észre, mert keresztjeink időnként minket is a földre nyomnak. Elesettségünkben erőt vesz rajtunk az elhagyatottság érzése. Ilyenkor forduljunk az Úrhoz, mondjuk együtt:

Istenünk, sokszor érezzük, hogy magunkra maradtunk. Reményeink szertefoszlottak, értelmetlenné látjuk, hogy tovább menjünk az úton. Kérünk, Urunk, erősíts ma is minket, hívj magadhoz mindannyiunkat. Bárcsak Péterrel együtt válaszolhatnánk: Igen, uram, tudod, hogy szeretlek. Bátoríts bennünket, hogy a Te segítségével életetői lehessünk családunknak, közösségünknek, minden embertársunknak! Ámen.

Igen néha le kell tennünk keresztünket, majd fel kell vennünk újra, ahogy az előbbi Sík Sándor versben olvastuk. Az úton tovább kell mennünk, a magunk és a ránk bízottak érdekében is, de addig is Isten erőterébe helyezkedünk – erőt, kegyelmet kérve a folytatáshoz, a szolgálathoz.

Túrmezei Erzsébet: Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

Most megnyugoszm,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,

új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.

A mai ember problémája valahol itt van, hogy nem foglalkozik Istennel, nem is vesz tudomást róla, nem engedi, hogy szeresse az Isten. A csendjeinknek, a megállásainknak pont ez az értelme, hogy az Ő erőterébe helyezzük magunkat. Ezek kegyelmi pillanatok az életünkben!

Mi szeretnénk találkozni az Istennel. Ahogy az imént énekeltük is, a templomainkban valahogy megérezzük ezt a közelséget, és jó nekünk itt lenni. Közösségben is, meg egyénileg is, amikor valóban kettesben lehetünk. Amikor megbeszélhetjük dolgainkat – Vele. Egy DAX dallal idézzük fel ezt a szituációt:

Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.

A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.

Itt ülünk, négy szemkört vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.

Jó a csend, s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?

//: Ha égnél, téged látnának sokan,

ha fény lennél, jel, segítenél másokat! ://

Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem fény leszek!

Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!

Az Úrral való találkozásaink meghatározó pillanatok életünkben, ilyenkor tán az idő is megáll. Az Isten-élmény megtapasztalása ritkán adatik meg, de épp ezért meghatározó, mindig emlékezetes marad.

Weöres Sándor: Örök pillanat

Mit málló kőre nem bízol:

mintázd meg levegőből.

Van néha olyan pillanat

mely kilóg az időből,

mit kő nem óv, megőrzi ő,

bezárva kincses öklét,

jövője nincs és múltja sincs,

ő maga az öröklét.

Mint fürdőző combját ha hal

súrolta s tovalibbent –

így néha megérezheted

önnön-magadban Istent:

fél-émlék a jelenben is,

és később, mint az álom.

S az öröklétet ízleled

még innen a halálon.

Azt tudjuk, hova szeretnénk eljutni, de az oda vezető út néha nem látszik számunkra világosan. Tesszük, amit tehetünk, és bízunk az Úr vezetésében, kegyelmében. Imádkozzunk Thomas Merton szavaival:

Uram! Fogalmam sincs róla, merre tartok. Nem látom az utat magam előtt. Nem tudhatom bizonyosan, hol fog végződni. Magamat sem ismerem igazán: úgy gondolom, a Te akaratodat követem, ez azonban nem jelenti azt, hogy tényleg azt is teszem. De kívánok Neked tetszeni, és hiszem, hogy ez a kívánság valóban tetszik Neked. S remélem, hogy mindenben, amit csak teszek, ez a vágy vezet. Remélem, sohasem fogok ettől a vágytól függetlenül bármit is tenni, és tudom: ha így cselekszem, Te a helyes úton fogsz vezetni még akkor is, ha talán semmit sem tudok róla. Azért bízni akarok benned, még ha úgy is látszik, hogy eltévedtem, és a halál árnyékában járok. Nem akarok félni, mert Te mindig velem vagy, és sohasem fogod hagyni, hogy egyedül szálljak szembe a rám leselkedő veszedelmekkel. Ámen.

A pihenésnek, a testi-lelki feltöltődésnek a célja, értelme, hogy a jézusi szolgáló szeretetnek mindjobban meg tudjunk felelni. Ha magunk is roskadozva tántorgunk, hogy tudnánk másokat szolgálni, – amikor magunk is segítségre szorulunk. Ha Jézusnál megpihentünk, akkor **lesz** erőnk szolgálni Őt testvéreinkben.

De néha meg annyira jólesik a pihenés, annyira otthon érezzük magunkat egy gyönyörű tájban, szép emberi kapcsolataink felejthetetlen pillanataiban, hogy már azt hisszük, nem is kéne tovább mennünk. A pillanat varázsa elszédít bennünket.

Dsida Jenő: Pihenő a hosszú úton

Jövök a semmiből, megyek a Végtelenbe.

Utam véget nem érő, hosszú fénysugár,

E hely pedig, e pihenő a roppant vonalon

Csak egy parányi pont,

Ahol mindenki átmegy, aki jutalomra vár.

És szertenézek csodáló szemekkel:

A boltozaton lámpás, melynek neve nap,

Amely lenyugszik este s felkel újra reggel,

S a fénye szerteszórva

Tündöklő fényű szivárvány-hidat

Feszít az égi boltra.

Süppedő pázsit kínál fekhelyet,

(Felette száz madár bűvös dala nevet, –)

Ételt, italt kínál a fáknak mosolygó gyümölcse,

Felzúg a tenger méla morajlása,

Hogy örömét, reményét, bánatát kiöntse.

Amint szétnézek csodáló szemekkel,
Emberi szívem csordultig tele:
Nincs ennél szebb táj sehhol – így kiáltok, –
Lemondanék utamról is a végtelen fele,
Hogy ez a hely, e pont enyém lehessen,
Hogy – mely szédületes útjában éthert taposott, –
Szilárd talajon pihenjen e láb!

S mikor már lelkem erőssége dől,
Akkor süvölt egy hang a végtelenen át;
Egy hang, amelyre édes borzalom fog el,
Mely ellenmondást nem tűr senkitől:
Indulj tovább!...

Mikor nagyon elfáradtunk, néha álmodozunk, ábrándozunk. Isten szeretetére mindig vágyakozunk – és bizton számíthatunk is rá.

Dsida Jenő: Esti imádság

Nézd, jó Istenkém: úgy megzavarodtam,
mint zsinórszakadt, piaci fabáb;
gondolataim összegabalyodtak
és nem tudom, hogy mit mondjak tovább.

Szép volt a nap és oly igazán forró,
ez a kis vers is gyönyörű eset,
s a szellő, amit homlokomra küldtél
cirógatásul, igen jól esett.

Most úgy szeretnék sokat hálálkodni,
ha nem húzódnék szemem lefelé
és annyi minden zsibong még szívemben
és nem tudom, hogy kérni lehet-é?

Napközben is tán rossz kis fiú voltam
és fudriságom rosszra vezetett –
most oda kéne menni szépen Hozzád
és megcsókolni fehér kezedet.

De lásd, Istenkém, álmos a Te szolgád;
csak mosolyogj a kicsi vándoron...
Jó éjszakát... így... eloltom a lámpát...
és szenderegve Rólad álmodom.

Imádkozzunk közösen is, kérve az erőt a mindennapi újrakezdésünkhöz:

Uram, adj erőt, nehogy kifulladás az úton, hogy segítsük egymást a holnap felé haladtunkban, hátra nem tekintve, nem mérícskélve, mibe kerül a segítség. Adj erőt, hogy bátran szembenézzek a jövő feladataival, melyeket várnak tőlem az emberek, vagyis Te. Adj erőt, hogy úgy reméljek, mintha ma reggel kezdődnék az életem. Ámen.

Isten kegyelme végigkísér utunkon. Pihentünkben, csendjeinkben, a teremtett világtól, emberi kapcsolatainktól megszépült pillanatainkban a hálaadás szavai törnek elő belőlünk.

Szentmihályi Szabó Péter: Köszönöm

Köszönöm, Uram, ezt a halk zenét,
az éjszakai friss levegőt, a csendet,
köszönöm, bárhogyan is – az életemet.
Tanú lehettem a végtelen egyetlen röpke pillanatában:
kipillanthattam a gyorsvonat ablakain.

Köszönöm, hogy éltem.
A füveket, madarakat,
a folyókat, tengereket,
testvér-embereket és testvér-könyveket,
a templomokat és menedékhelyeket.

Köszönöm a Helyet és az Időt.
Köszönöm, hogy engedted vétkezni ellened,
próbaidőre bocsátottál, s látod,
a nevedben énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is – az életemet.

Köszönöm anyámat, apámat,
feleségemet, gyermekeimet,
barátaimat, ellenségeimet,
köszönöm, hogy most is Veled lehetek.
Látod, Neked énekelek.
Köszönöm, bárhogyan is – az életemet.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolygva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Gyökössy Endre, Bandi bácsi, református lelkipásztor boldogságmondásai jól összefoglalják mai esténk gondolatait. Bizony, nagyon jó dolog csak **lenni**, méghozzá Isten jelenlétében és nem csak **tenni** a megélhetés kényszeréből, vagy éppen csak üres szórakozásunkért folyton pörögni, vagy a „mocskos utcalármában” (Sík Sándor) pillanatnyi, olcsó örömeiket keresgélni.

Igen, boldogok lehetünk, ha az értelmes, jól végzett munka után tudunk igazán lélekemelően pihenni. Ha a mindennapok fáradalmait, hetünk terheit, éveink, életünk történéseit a pihenés perceiben, óráiban, napjaiban az Úr elé tudjuk lerakni. Így **lesz** erőnk minden nap, minden héten, minden évben újra és örömmel nekigyürkőzni a ránk váró feladatoknak, szolgálatnak. Imaóránk végén hálaadással imádkozunk:

***Megfáradt testtel és lélekkel
egy túlszűfolt hajszolt nap után
Hadd mondjak néma áldást Néked
szerető, Teremtő Atyám ...***

***Hadd mondjak áldást szívemből,
hisz szavakhoz oly gyöngye a szám ...
De oly csekély a szó ereje ...
Félek, nem ér fel hozzád imám.***

***Hadd mondjak áldást mindenért
mi utamon ért, s még mi vár,
s hadd köszönjem meg halkán az erőt
mit Te adtál, átlépni gondok garmadán.***

***Hadd mondjak áldást a könnyért,
és hadd áldjalak minden mosolyért ...
De tudom: az Áldás is kevés ...
Fogadd el hát szívem, s életem ...
Fogadd el Atyám mindenért ... Ámen.***

Az elmúlt percekben egy kicsit megpihentünk, de ahogy egyik mai Dsida vers végén is hallottuk, indulni kell tovább. Induljunk hát, de befejezésül még – Jézusunk parancsát felidézve – énekeljünk:

***Indulj és menj, hirdesd szavam. Népemhez küldelek én.
Tövis és gaz, vér és panasz, meddig kell hallgatnom még?***

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Tüzessé teszem ajkaidat, gyémánttá homlokodat.

Népemnek őrévé rendellek én, Lelkemet adom melléd.

||: Küldelek én, s megáldlak én, csak menj és hirdesd szavam. :||

Nyugodalmas Jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda